

Medved v šoli.

o zedinjenih državah severne Amerike nahaja se majhen, črn, prav kratek medved. Človeka se loti le v največjej sili, kadar ga primora huda zima ali pa strašna lakota. Sicer živi le od medú in sadja. Pred mnogimi leti našel je deček, ki je bil z očetom na lovu mladega medveda. Prinese ga na dom, vzredí ga; medved postane krotek kakor pes. Deček je moral hoditi v precej oddaljeno šolo. Medved ga spremlja; kakor kak ubogljiv, dobrikav psiček tekal je za njim. Drugi učenci so se bali s početka; ko pa vidijo, da ne stori nikomur nič žalega, sprijaznijo se ž njim, delé ž njim svoj kruh ter se zabavljajo prav izvrstno s kosmatincem.

Dve leti je spremljal tacar svojega gospodarja v šolo, kar izgine na enkrat. Želja po gozdu se ga je bila lotila tako silno, da je ušel na svoj dom. Štiri leta ni bilo ne duha ne sluha o njem. Učitelj óne šole umrje, v šolo pride nova učiteljica. Nekega jako mrzlega zimskega dne se odpró naenkrat šolska vrata, katera je bil le zaslonil nemaren deček, in velik črn medved prikobacá v sobo. Strah otrok se ne da popisati. Kričaje skočijo iz klopi ter se stiskajo v najdaljše ogle. A medved kobacá mirno dalje, nobenemu ne stori hudega ter leže k peči, da bi se pogrél. Nekaj otrok se je bilo splazilo v tem ob steni do vrat. Prestrašeni pritekó domóv naznanjat strašno novico. Kake četrť ure je ležal medved za pečjó, kar se spravi proti steni, kjer so visele pletenice otrok s kruhom in sadjem. Postavi se spretno na zadnji nogi ter začne prazniti pletenico za pletenico. Potem leže zopet za peč. Ko se ogreje, skobacá se zopet mirno iz sobe. Ali novica, da je medved v šoli, rzasnela se je vže po vási. Sosedje so vže čakali s puškami pred hišo. Komaj stopi kosmatinec iz šole, počí puška in siromak se zvalí mrtev na tla. Ko ga ogledajo bolj natanko, spoznajo nekdanjega továriša svojih otrok.

(Po dr. K. Oppelu preložil Fr. Hubad.)

Divja koza in vinska trta.

(Basen.)

Divja koza od lovcev preganjana zatekla se je v vinograd ter skrila ondu za širokopérnim listjem vinske trte. In res je bila tako srečna, da je preganjalci niso zapazili.

Ali ko je ménila, da je nevarnosti vže ušlá, spravila se je nad trsje ter začela obirati in hrustati listje, kí jo je bilo skrivalo in smrti obvarovalo. A jeden izmej lovcev, kí je bil slučajno nekoliko zaostal, čul je šumenje v trsji ter spazil kozo in jo ustrelil. Predno je poginila, vzdihnila je obžalovaje svoje nehvaležno ravnanje: „To je pač pravična kazen zame, ker sem bila svojej rešiteljici toli nehvaležna.“

M.